

מאות לכל היעולם, והוא הטעמא את הבית הזה עד אותו זמן שיעבריו הקדוש ברוך הוא מן היעולם. משום לכך אם הוא לא ישמר מעלה. בגין לכך אם יי' לא ישמר עיר, שהוא ודי.

בא ראה, ויעקב נסע ספחה, נסע פנגד חלקו של האמונה. מה בתוב למעלה? וישב ביום ההוא עשו לדרכו שעירה, וכתויב ויעקב נסע ספחה. אלא כל אחד נفرد לצד שלו - עשו לצד של שער, מה זה שער? זו אשה זורה, אל נבר. ויעקב נסע ספחה, זו האמונה העליונה.

ויבן לו בית, כמו שנאמר (שם) בית יעקב. אמר רבי אלעזר, שתקן תפלה ערבית בראוי. ולמקרה עשרה ספתה, שאר ספות לשمر אותם, וזהו חלקו. ואנו ויבא יעקב שלם - שלם מהכל, ובארוחה. וכתויב (תהלים עז) ויהי בשלם ספו וגגו, ובארוחה, והכל סוד אחד. אז החתירה עמו האמונה בשתייה שלם, כשהתעטר במקומם שראיין לו, ואנו ספה זו התעטרה עמו, שהיה שלם מהאבות, שהיה שלם מבניו, וזהו שלם, שלם למעלה שלם למטה, שלם בשמיים שלם בארכן. שלם למעלה - שהוא כלל האבות, הפארות ישראל. שלם למטה - בבניו הקדושים. שלם בשמיים שלם בארכן. ואנו ויבי בשלם ספו, ובארוחה. מיד מה פתוב? ותצא דינה בת לאה, ובארוחה החברים

בא ראה מפני דרגות וצדדים נפרדים למעלה, וכולם משנים זה מגה, חיות משות אלו מאלו, אלה מקטרגים לשילט על אלה ולטרף טרפ' בל אחד ואחד למןנו. מצד של רוח הטמה מפני דרגות נפרדות, וכולם אורבים לקטרג

לעילא וכלהו משנין אלין מאلين, אלין

ואזיל אבטחה אדם ואנחתיה, וגרימו מותא לכל עלם. ואיהו דמסאי האי ביתה, עד ההוא זמנא דיעבר ליה קדשא בריך הוא מעלה. בגין לכך אם יי' לא ישמר עיר, שהוא ודי.

הא חזי, ויעקב נסע ספחה, אתנטיל לקבלא חולקיה דמהימנותא. מה כתיב לעילא, וישב ביום ההוא עשו לדרכו שעירה, וכתויב ויעקב נסע ספחה. אלא כל חד אתפרש לנטרא דיליה, עשו לטרא דשעיר. מאן שעיר, דא היא אשה זורה אל נבר. ויעקב נסע ספחה, דא מהימנותא עלאה.

ויבן לו בית, כמה דעת אמר, (ישעה ב) בית יעקב. אמר רבי אלעזר, דאתקין תפלה ערבית בדקא יאות. ולמקרה עשרה ספתה, שאר ספת לנטרא לון ורא הוא חולקיה. וכדין ויבא יעקב שלם. שלם מפלא ואוקמה. וכתויב, (תהלים עז) ויהי בשלם ספו וגגו ואוקמה, וכלא רזא חדא.

בדין אתחבר עםיה מהימנותא כר קוה שלים כר אתעטר בדורותיה דעתחזי ליה. וכדיןuai הא סקה אתעטרת בהדריה, דהוה שלים מאבחן, דהוה שלים מבני, ורא הוא שלם. שלם לעילא שלם לתפא, שלם בשמייא שלם בארכא. שלם לעילא דאייה כללא דאבחן, תפארת ישראל. שלם לתפא בבניו קדישין. שלים בשמייא, שלים בארכא, וכדין ויהי בשלם ספו ואוקמה. מיד מה כתיב ותצא דינה בת לאה, ואוקמה חביביא.

הא חזי, מפני דרגין וטרין מתפרשן לעילא וכלהו משנין דא מן דא. חיוון משנין אלין מאلين,

אללה בנגד אלה, שהרי כתוב (רבאים כט) לא תחרש בשור ובחרמר ייחדו. שבסמכתהברים, מקטרגים עולם. ובא וראה, תשיקת החרגות הטמאות אינה אלא לקטרג באדרים הקדושים. יעקב, שהוא קדוש, כלם ארבו לו וקטרגו עמו. בתקלה נשכו נחש, כמו שנאמר ויעב בכר ירכו. עכלו נשכו חמור. שם הוא עומד אצל הגחן. עכשו שמעון ולוי, שבאו מצד הידין הקשה, עמדו בלב החרמור ושלטו עליו בכל האדרים ונכפה לפניהם, כמו שנאמר ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפפי חרב. ושמעון שהיהו (shore), מזלו (היא) שור, בא על חמור וקטרג בו כדי שלא יתחברו כאחד, ונמצא שהוא מקטרג שלג. ובכם באים לקטרג לעקב, וההוא נצל, ואחר כן הוא שולט עליהם. אחר כן בא שור ונשלם בחמורים שבלם מצד החמור - יוסף שהוא שור, ומקרים שהם חמורים, שבחותם בהם (חזקאל כט) אשרبشر חמורים בשרם.

ועל זה אחר כן בני יעקב נפלו בין אותם חמורים, משום שהזדהוג שור עפם ונשכו אותו עצמות ובשר, עד שהחתוער לוי במו מקדם ופזר אותו החמורים (שחוקו) לפאות אותו, ושבך כח מהעוולם, והוציא את השור משם. זהו שבחותם (שםות יט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.

בא ראה, כשהבא שמעון בהתקלה על אותו חמור, התעוזר עליהם דם שנמלול, ואחר כן ויהרגו כל ונשכו לון גרמייה ובשרא. עד דاعتער לוי כמלךדמין ובדר לאינון חמורים (ס"א ראותו) לבפיא לון ותבר תוקפהון מעלהם, ואפיק לשור מפן. הרא הוא דכתיב, (שםות יט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו. בא חזי, כד אתה שמעון בקדמיתה על ההוא חמור, اعتער עליהון דם

מקטרgin לשלוֹתָה על אלין ולמטרף טרפיין כל חד וחד לזיניה. מפטריא דרווחא מסאבא במא דראין מתפרקין, וכלחו במן לקטרגא אלין לקוביל אלין, דהא כתיב (רבאים כט) לא תחרש בשור ובחרמר ייחדו, אך קא מתחברן מקטרגי עלמא.

ויהا חזי, תיאובתא דדריגין מסאבא אין לאו איהו אלא לקטרגא בסטרין קדיישין. יעקב דאיהו קדיישא, כלחו במן לייח וקטרגי בהדריה. בקדמיתה נשכיה חייא, כמה דעת אמר וינו בכר ירכו, השטא נשכיה חמור. טמן איהו קאים לגבי חייא, השטא שמעון ולוי דעתו מפטריא (דף קעג ע"א) דדיןיא נשיא קיימו לגבייה חמור ושליטה עליו בכל סטרין ואתפפיא קמייהו. כמה דעת אמר ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפפי חרב. ושמעון דההוה (shore) מזליה (איהו) שור, אתה על חמור וקטרג ביה, בגין דלא יתחבירין כחדא, ואשפכה איהו מקטרגנא דיליה.

ובלהזו אתי לקטרגא ליה ליעקב ואשתזיב, ולבתר איהו שליט עלייהו. לבתר אתה שור ואשפלים בחמורים דכלחו מפטריא דחמור. יוסף דאיהו שור, ומקרים דאינון חמורים דכתיב בהו (חזקאל כט) אשר בשר חמורים בשרם.

ועל דא לבתר בני יעקב נפלו בין אינון חמורים, בגין דאוזדוג שור בהדריהו, ונשכו לון גרמייה ובשרא. עד דاعتער לוי כמלךדמין ובדר לאינון חמורים (ס"א ראותו) לבפיא לון ותבר תוקפהון מעלהם, ואפיק לשור מפן. הרא הוא דכתיב, (שםות יט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.